

Idet jeg i øvrigt henviser til de de tre Lovforslag ledsagende Bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale Lovforslagene til det høje Tings Velvillie.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal have den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Indførelse af Lov Nr. 149 af 18. Maj 1906 om Kystfredning i de sønderjydske Landsdele.* Dette Lovforslag er enslydende med et Lovforslag, jeg havde den Ære at fremsætte i forrige Samling, hvis Behandling imidlertid blev henvist til et Udvalg, fordi der fra en enkelt Side fremkom Udtalelser i Retning af, at der ved visse sønderjydske Kyststrækninger var Forhold, som der ved denne Lovgivning maatte tages Hensyn til. Dette Udvalg naaede ikke at tildebringe sit Arbejde i forrige Samling, og jeg fremsætter derfor Lovforslaget paa ny, idet jeg anbefaler det til det høje Tings Velvillie.

Endvidere skal jeg have den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Anvendelse af selvdøde Dyr m. m.* Der gælder for Øjeblikket vedrørende Afhændelse af selvdøde Dyr den Ordning, at disse kun maa afhændes til visse Destruktionsanstalter, som dertil er autoriseret af Landbrugsministeriet. Men denne Ordning er i Virkeligheden af en midlertidig ekstraordinær Beskaffenhed, idet den hviler paa Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 5. April 1919, en Bekendtgørelse, der egentlig kun havde til Formaal at sikre en retfærdig Fordeling af de forhaandenværende Fædtbeholdninger under den Fædtmangel, som herskede den Gang. Sagen har imidlertid ogsaa en sanitær Side, idet det altid vil være af Vigtighed, at man kan sikre Befolkningen imod, at Kødet af selvdøde Dyr bliver anvendt til Menneskeføde. Det maa derfor anses for rigtigt, at den nugældende ekstraordinære Ordning ikke bringes til Ophør, forinden der ved Lov er truffet saadanne Bestemmelser, at Anvendelsen af Kødet af selvdøde Dyr paa betryggende Maade kan kontrolleres. Allerede i Januar 1920 fremsatte den daværende Landbrugsminister, Kristjan Pedersen, et tilsvarende Lovforslag, som skulde afløse den nævnte Bekendtgørelse af 5. April 1919. Dette Lovforslag indeholdt imidlertid den Bestemmelse, at der skulde være tvungen Aflevering, at altsaa Afhudning og Hjemmeafkogning skulde være forbudt, og at de autoriserede Destruktionsanstalter skulde modtage de selvdøde Dyr, der var belagt

med denne Afleveringspligt, og afregne dem til visse i Loven fastsatte Priser. Mod denne Afleveringspligt og disse fikserede Priser rejste der sig her under Behandlingen af Sagen saa vægtige Indvendinger, at Lovforslaget ikke naaede at blive vedtaget. Ogsaa jeg finder, at en tvungen Aflevering ikke er paakrævet. Det, der er paakrævet, er, at det bliver muligt at kontrolere, at Kødet af selvdøde Dyr ikke finder Vej ud i Handelen og kan finde Afsætning som Menneskeføde. Lovforslaget gaar da ud paa, at Afhændelsen af de selvdøde Dyr, som Ejeren ikke selv afhuder og derefter enten afkoger eller graver ned, kun kan finde Sted til de autoriserede Destruktionsanstalter, og da naturligvis til den Pris, som den paagældende Ejer og Destruktionsanstalten kan blive enige om. Hvis de ikke kan blive enige, har Ejeren altsaa det Valg, at han kan nedgrave Dyrene, efter at han har afhudet dem.

Idet jeg i øvrigt skal henviser til de udførlige trykte Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget, der jo i alt væsentligt betyder en Fortsættelse af den gældende Ordning, til det høje Tings Velvillie. Jeg kan dog ikke undlade endnu at henvende Opmærksomheden paa, at det af Hensyn til de sønderjydske Landsdele vil være særdeles ønskeligt, om Lovforslaget maatte nyde hurtig Fremme. I de sønderjydske Landsdele gælder nemlig paa dette Omraade endnu den tyske Lovgivning, og denne er i Virkeligheden meget nær lig den Ordning, som tidligere har været foreslaaet her i Tinget, men ikke vandt Tilslutning. Den gaar nemlig ud paa Pligt til Aflevering til fastsatte Priser, og disse fastsatte Priser, der jo er af gammel Dato, er angivet i Mark, og Afregningen foregaar, saa længe den tyske Lovgivning gælder, i Mark. Ærede Medlemmer vil derfor forstaa, at dette med den nuværende Markkurs i Virkeligheden betyder, at de sønderjydske Landmænd, der er tvunget til at aflevere, saa godt som slet intet Vederlag faar for de selvdøde Dyr, og i hvert Fald ikke noget Vederlag, der tilnærmelsesvis kan erstatte Dyrets Værdi. Dette Forhold har vakt en berettiget Misfornøjelse i Sønderjylland, og det vil derfor være meget ønskeligt, at den her i Landet nugældende Ordning hurtigst muligt kan blive indført ogsaa i de sønderjydske Landsdele.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har den Ære for det høje Ting at frem-